

III tromesečje

4. jul 2015.

1. DRVO ŽIVOTA

Retko ko nije čuo za drvo života, a sigurna/siguran sam da su mnogi od vas u knjigama, enciklopedijama ili časopisima – naišli na onu poznatu ilustraciju koja prikazuje Adama i Evu pokrivene smokvinim lišćem kako stoje pored drveta života, Evu kako drži jabuku u ruci, i zmiju koja puže po jednoj od njegovih grana.

U Svetom pismu drvo života se spominje na dva mesta - na samom početku, u 1. Knjizi Mojsijevoj, i na samom kraju, u poslednjoj glavi Otkrivenja. Na samom početku ljudske istorije – u 1. Knjizi Mojsijevoj, zapisano je: *»I nasadi Gospod Bog vrt u Edemu na istoku... I uzevši Gospod Bog čovjeka namjesti ga u vrtu edemskom, da ga radi i da ga čuva. I zaprijeti Gospod Bog čovjeku govoreći: Jedi slobodno sa svakog drveta u vrtu; ali s drveta znanja dobra i zla, s njega ne jedi; jer u koji dan okusiš s njega, umriješ.«* (1. Mojsijeva 2, 8. 15-17)

Nažalost, svojim padom u greh, zbog neposlušnosti, naši praroditelji izgubili su svako pravo na plodove sa ovog drveta koji proizvaja život i na njegovo lišće koje služi za isceljenje.

Bog je u svojoj milosti i ljubavi pomilovao ljudski rod i rešio da nas vrati Sebi i daruje nam život večni. Međutim, da bi sprečio čoveka da daljim jedenjem ovih plodova ovekoveči i sam greh, Bog je izagnao Adama i Evu iz raja i pred vrtom u Edemu postavio heruvima s plamenim mačem *»koji se vijaše i tamo i amo, da čuva put ka Drvetu života«*. (1. Mojs.3,24)

Posledice su vidljive – konstantna degradacija ljudskog roda u fizičkom smislu, sve kraći životni vek, bolest, patnja i na kraju smrt!

Međutim, na samom kraju Svetog pisma imamo predivni opis nove, obnovljene Zemlje: »Nasred ulica njegovih (Novog Jerusalima) i s obe strane rijeke Drvo života, koje rađa dvanaest rodova dajući svakog meseca svoj rod; i lišće od drveta bješe za iscjeljivanje narodima.« (Otkrivenje 22,2) »I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više...« (Otkrivenje 21,4) Prorok Isaija još kaže: »I niko od stanovnika neće reći: Bolestan sam.« (Isaija 33,24)

Šta u međuvremenu možemo da činimo? Kako da dobijemo duhovno isceljenje, da nam duša ozdravi (od štetnih navika, loših misli i pobuda, od loših crta karaktera, od nemoći da se odupre zlu)? Duh proroštva kaže: »Reč Božija za nas predstavlja Drvo života..U svakom stihu ima pouke koju treba prihvatiti. Zato učimo kako treba pretraživati Bibliju.. Ova knjiga.. je pravi vaspitač... Pred Drvetom života koje je nama na dohvata ruke nema nikakvog plamenog mača. Sveti spisi – ono posvećeno: 'Pisano je', predstavljaju Jevanđelje, koje mi treba da propovedamo. Pred tim Drvetom života nije postavljen nikakav plameni mač. Nema sile koja bi ma kojoj duši mogla da zabrani uzimanje ploda sa tog životnog drveta. U tome može da učestvuje svako. Svi mogu da jedu i večno žive.« (Letter 3, 1898; Letter 20, 1900) Amin.

11. jul 2015.

2. AKO SE ZATVORE VRATA

Toga dana tamni oblaci, koji nikada do tada nisu bili pomutili su nebesko plavetnilo, prekrili su nebo. »Odjeknula je potmula grmljavina i sevnule su munje. Uskoro su počele da padaju i krupne kapi kiše.« (»Taj dan razvališe se svi izvori velikoga bezdana, i otvoriše se ustave nebeske.« (1. Mojsijeva 7,11)). »Ljudima koji do tada nisu videli tako nešto, srca su uzdrhtala od straha.« Mnogi su pružali ruke prema Nojevom kovčegu i preklinjali da uđu. »Neki su, iz očajanja, pokušali da prodru u kovčeg, ali je njegova čvrsta građa odolela njihovim naporima.« Bilo je previše kasno. Noje i njegova porodica bili su sigurni u kovčegu; sam Bog zatvorio je njegova masivna vrata i samo ih je On mogao otvoriti.

»A kad one (lude devojke) otidoše da kupe (ulja), dođe ženik, i gotove uđoše s Njim na svadbu, i zatvoriše se vrata. A poslije dođoše i one druge djevojke govoreći: Gospodaru, gospodaru, otvori nam. A on odgovarajući reče im: Zaista vam kažem: Ne poznajem vas.« (Matej 25, 10-12)

»Jer kao što je bilo u vrijeme Nojevo tako će biti i dolazak Sina Čovečijega... I ne osjeteš dok ne dođe potop i odnese sve; tako će biti i dolazak Sina Čovečijega«. (Matej 24,37.39)

Jednoga dana, naš dobri i strpljivi nebeski Otac zatvoriće vrata milosti za ljudski rod. Mnogi će poželeti još jedan trenutak za pokajanje; mnogi će žaliti što nisu ozbiljnije shvatali Božije pozive i preklinjanja, što nisu slušali opomene sopstvene savesti, što se nisu više trudili da pobede sebe i istinski vole druge.

Zato draga braćo i sestre, dok Isus još kuca na vrata srca svakog od nas, otvorimo Mu, pustimo Ga unutra da nas popravi, umiri i usreći. Jer jednoga dana On neće moći da čuje nas kada budemo kucali na Njegova vrata.

Ako ste posle ovoga osetili izvestan strah, to je prirodna reakcija, samo što taj strah ne treba da nas parališe, već da nas podstakne da se ozbiljnije pripremamo za nebeske stanove – ne zato što moramo, već zato što želimo i ne možemo drugačije! Amin.

18. jul 2015.

3. KOLIKO KOŠTA ČOVEK?

Dana 12. decembra 1948. godine u Ujedinjenim Nacijama usvojena je Univerzalna deklaracija o pravima čoveka čiji prvi član ovako glasi: »Sva ljudska bića rađaju se SLOBODNA I JEDNAKA u dostojanstvu i pravima.« Slične uredbe naći ćete u ustavu svake moderne države. Međutim, nije uvek bilo tako. Gotovo od samog početka postpotopne ljudske civilizacije vladalo je robovlasničko društveno uređenje. Robovi su bili samo oruđe za rad, bez ikakvih prava; kupovani su za novac kao i svaka druga roba, a njihov gospodar je mogao da ih ubije ne odgovarajući pred zakonom za to. Zatim, u doba kolonijalne ekspanzije velike evropske sile izrabljivale su crnačko stanovništvo, a neke afričke države su se tek pre nekoliko decenija oslobodile svog vazalskog položaja.

Čujmo sada priču o jednom robu: U davna vremena, u doba antičke Grčke ratni zarobljenici odvođeni su kao robovi u zemlju 'pobednicu', u kojoj su na gradskim trgovima bili prodavani po veoma niskoj ceni. Ovaj rob, kome nije zabeleženo ime, toga dana ostao je među poslednjima na trgu. Iscrpljenog i izmršavelog od bolesti, niko nije hteo da ga kupi; a ako ga niko ne kupi, biće ubijen kao što se ubijaju bolesne životinje. Tada je naišao jedan plemeniti knez i upitao: »Koliko košta ovaj čovek?« Kupio ga je (po nižoj ceni od ubičajene) i odveo ga u svoj dom u kome ga je negovao i lečio kao što bi negovao i rođenog sina.

Tako smo i mi, kao ljudski rod, izgubili bitku na Nebu. Onaj koji je nas pobedio, knez ovoga sveta, doveo nas je u ovu mračnu dolinu suza kao svoje ratne zarobljenike, kao svoje robove. (»Jer koga ko nadvlada, onaj mu i robuje.« (2. Petrova 2,19) Da, svi smo mi bili robovi, okovani lancima smrti i bolesni od greha, sve dok na ovaj 'veliki trg' nije došao jedan plemeniti Knez, Knez čitavog svemira, Isus Hristos, i spasao nas od sigurne smrti. On, Car svemira, Božiji Sin, bio je prodan po veoma niskoj ceni, za svega 30 srebrnika, koliko je u to vreme koštao jedan rob, da bi nas, robove grehu i smrti, otkupio po neizmerno visokoj ceni, po cenu sopstvenog života! Duh proroštva kaže: »Naš Spasitelj nas je PLATIO svojim ljudskim patnjama i žalostima, uvredama, ukorima, zlostavljanjima, rujanjima, odbacivanjima i smrću. On straži nad tobom, uzdrhtalo Božije dete! On će te učiniti sigurnim pod svojom zaštitom...« (Elen Vajt, Sinovi i kćeri Božje, str. 75)

Draga braćo i sestre, Isus Hristos je na golgotskom krstu pobedio onoga koji je pobedio nas. Svaki greh se može pobediti, svakom iskušenju moguće je doleteti, svaka neravnina u našem karakteru može se poravnati, svi možemo večno živeti! »Pobjeda proždrije smrt. A Bogu hvala koji nam daje pobjedu kroz Gospoda našega Isusa Hrista. Zato, braćo moja ljubazna, budite tvrdi, ne dajte se pomaknuti, i napredujte jednako u djelu Gospodnjem.« (1. Korinćanima 15,54.57.58) Nemojmo dozvoliti sebi da prodamo našeg Gospoda po još nižoj ceni, možda za samo jedan srebrnik, za samo jedan omiljeni greh za koji se nismo dovoljno trudili da ga pobedimo. Pobedimo ga da on ne bi pobedio nas! Amin.

25. jul 2015.

4. RESTAURACIJA FRESKE

Od početka ljudske istorije pa do danas, gotovo da nije ni bilo nekog dužeg razdoblja mira i bezbrižnosti. Skoro u svakom kutku naše planete ili se vodio ili se vodi nekakav rat. Ljudi su se navikli na televizijske izveštaje o ratovima, proučavaju o njima na fakultetima; čak su propisana i pravila ratovanja, tzv. konvencije, koje se, naravno, uvek krše. Tako postoji i konvencija koja zabranjuje uništavanje kulturnih tekovina, naročito verskih objekata – crkava i manastira. Nažalost, ti objekti uvek budu oštećeni ili čak potpuno uništeni.

U jednom manastiru, u toku Drugog svetskog rata, oštećena je jedna freska koja je prikazivala raspeće Isusa Hrista. U posleratnom razdoblju niko nije smatrao da je treba restaurirati, a onda su se vremena promenila. Stručnjaci su procenili štetu posle dosta uloženog truda i vremena cela freska bila je restaurirana. Izgledala je kao onda kada je prvi put bila naslikana. Restauracija je bila veoma skupa, ali ni umetnici ni donatori nisu žalili novac koji su uložili.

Od pada u greh, ljudi su u stalnom ratu sa »duhovima pakosti ispod neba«. I baš kao što su bombe i meci oštetili fresku na kojoj je prikazano Isusovo raspeće, tako je i greh narušio Božiji lik u nama. Naš nebeski Otac rešio je da ga obnovi, i nije štedeo ni vreme ni sredstva da to postigne. Ova restauracija koštala je neizmerno mnogo: Božiji Sin živeo je 33,5. godine na ovoj planeti – patio, trpeo i na kraju umro mučeničkom smrću da bi se u svima nama mogao obnoviti Očev lik, da bismo i mi mogli biti onakvi kakvi smo bili, kada smo tek izašli iz Stvoriteljeve ruke.

Naš Gospod Isus Hristos nam je osigurao konačnu pobedu, ali na ličnom planu svako od nas ima slobodu da prihvati ili odbije četkicu, boju, dleto i brusilicu Velikog Umetnika i Restauratora. Braćo i sestre, nemojmo ni za šta na ovom svetu propustiti da budemo potpuno obnovljeni, da dobijemo novo mesno srce, da postanemo nova tvar u Hristu, jer »svijet prolazi i želja njegova; a koji tvori volju Božiju, ostaje dovijeka«. (1. Jovanova 2,17) Amin.

1. avgust 2015.

5. SMOKVINO LIŠĆE

Kada su Eva i Adam okusili zabranjeni plod, »otvoriše im se oči i videše da su goli; pa spletoše lišća smokova i načiniše sebi pregače. I začuše glas Gospoda Boga, koji iđaše po vrtu kad zahladi; i sakri se Adam i žena mu ispred Gospoda Boga među drveta u vrtu«. (1. Mojsijeva 3,7.8)

Često kada uvidimo nešto što ranije nismo shvatali, mi, u pozitivnom smislu, kažemo da su nam se »otvorile oči«. Međutim, jedino saznanje koje su naši praroditelji stekli bilo je saznanje o grehu i njegovim posledicama. Duh proroštva kaže: »Nestalo je njihove dotadašnje ljubavi i mira, a umesto toga pojavilo se osećanje krivice, strah od budućnosti i svest o golotinji duše.«

Baš kao i toga dana, i danas, kada uvide golotinjnu svoje duše, kada shvate svoje poreklo i svoju pravu prirodu, ljudi spletu smokovo lišće, odnosno traže argumente kojima bi opravdali svoju neposlušnost Bogu. Bog i danas »ide po vrtu« i doziva svoje sakrivene adame i eve, svoje izgubljene sinove i kćeri, ali mnogi mu iz svog skrovišta šalju odgovor: »Kupih njivu (ili kuću) i valja mi ići da je vidim. Kupih jaram volova (ili automobil), i idem da ih ogledam. Oženih se i zato ne mogu doći. Idi zasad, a kad budem imao kad, dozvaću te.«

Smokovo lišće jednoga dana sigurno će uvenuti, okruniti se i otpasti, otkrivajući našu golotinjnu u potpunosti, tj. svi argumenti kojima je čovek opravdavao svoje neodazivanje Božjem pozivu pokazaće se kao samo jedan izgovor.

Ovo se ne odnosi samo na ljude koji ne uviđaju da im je potrebna Hristova haljina, već i na nas koji mislimo da smo obukli haljinu Hristove pravde. I nama, koji poznajemo Božji zakon, sigurno se dešava da, svesno ili nesvesno, tražimo opravdanja za neke svoje grehe. »Pa to je uradio i onaj brat ili sestra«, kažemo mi sebi. Ili, »ali on me je stvarno izveo iz takta, pa sam morao da mu odgovorim...«

Nemojmo gledati koliko možemo da se približimo ivici ponora, a da ipak ne padnemo, kada su u pitanju merila po kojima živimo, već se držimo što dalje od nje, onoliko koliko je Bog rekao. Nemojmo se skrivati među drvetima u vrtu sada da ne bismo »u one dane« govorili gorama i kamenju: »Padnite na nas i sakrijte nas od lica Onoga što sedi na prestolu.« Amin.

8. avgust 2015.

6. ISUSOVA KRV JE DOVOLJNA ZA SVE

Filipov mali brat Jovan razboleo se od jedne veoma teške bolesti. Da bi dete ostalo u životu, jedino rešenje je bilo da se izvrši transfuzija krvi, a davalac je, naravno, morao da ima istu krvnu grupu kao i mali Jovan. Međutim, dečak je imao veoma retku krvnu grupu zbog specifične kombinacije gena. Posle analiza ustanovljeno je da ni mamina ni tatina, već samo Filipova krv može da mu spase život. Lekari su pažljivo objasnili Filipu da njegov brat može da preživi samo ako on da krv, a Filip iako je i imao samo pet godina, pristao je da da krv. Posle završene procedure, Filip je pogledao svog oca i upitao ga: »Tata, kada ću ja umreti?« Gotovo je neverovatno da je jedno tako malo dete bilo spremno da umre, kako je on tada mislio, da bi neko drugi živeo.

Braćo i sestre, svi mi imamo jednog starijeg Brata koji je bio spreman da umre za svakoga od nas, koji je pristao na transfuziju, ali koji je morao da umre da bismo mi živeli. »On bi ranjen za naše prijestupe... i ranom Njegovom mi se iscelismo... Mučen bi i zlostavljen, ali ne otvori usta svojih; kao jagnje na zaklanje vođen bi i kao ovca nijema pred onijem koji je striže ne otvori usta svojih.« (Isaija 53,5.7) Međutim, ovaj naš Brat je vaskrsnuo, i danas je živ i obećao je da će biti sa nama u sve dane do svršetka veka i u večnosti!

Braćo i sestre, koliko god da je teška naša bolest - koliko god da su teški gresi koje smo počinili i sa kojima se, možda, još uvek borimo, Njegova krv je univerzalna, nju može da primi svako od nas! Svi smo mi bolesni od greha, ali nijedan od nas ne mora da umre za večnost zato što nije na vreme pronađen davalac iz naše krvne grupe. Kada postane svestan svoje grešnosti, čovek može da padne u očajanje mučen velikim osećanjem krivice. Evo šta nam savetuje Duh proroštva: »Kada sotona prilazi da vam kaže da ste veliki grešnik, podignite pogled prema svome Istkupitelju i govorite o Njegovim zaslugama...Priznajte svoj greh, ili recite neprijatelju da Hristos Isus dođe na svijet da spase grješnike. (1. Timotiju 1,15) i da možete biti spaseni Njegovom ljubavlju koja nema premca.« (Elen Vajt, *Put Hristu*, str. 36. original) Amin.

15. avgust 2015.

7. U SVEMU ŠTO ČINIMO DAJMO SLAVU BOGU, A NE SEBI!

Kada se posle Potopa broj Nojevih potomaka povećao, otpad je uskoro stvorio razdor među njima. Oni koji su želeli da zaborave svog Stvoritelja i Njegov zakon rešili su da se odvoje od svojih bogobojaznih suseda, jer su im ovi predstavljali stalan ukor. Preselili su se u senarsku ravnicu, na obale Eufrata, gde su planirali »da podignu grad i u njemu kulu tako zastrašujuće visine da izazove divljenje sveta«. »Poslije rekoše: Hajde da sazidamo grad i kulu, kojoj će vrh biti do neba, da stečemo sebi ime, da se ne bismo rasijali po Zemlji.« (1. Mojsijeva 11,4) »Veličanstvena kula, koja bi dosegala do neba, trebalo je da stoji kao spomenik snage i mudrosti svojih graditelja, i da sećanje na njihovu slavu sačuva za sve naraštaje.«

U Bibliji imamo izveštaj o podizanju još jedne »kule«. Posle davanja Deset zapovesti na Sinaju Bog je rekao Mojsiju: »*Reci sinovima Izrailjevim...neka mi načine Svetinju da među njima nastavam.*« (2. Mojsijeva 25,8)

»Jevrejski Šator od sastanka bio je simbol Hrišćanske crkve... Ovaj Šator je Telo Hristovo, i On sa svih strana sveta... sakuplja one koji će pomoći da se on upotpuni...Taj sveti Šator podižu oni koji su verni i odani Bogu, koji prime Hrista za svog ličnog Spasitelja.« (ST 14. Feb. 1900)

Draga braćo i sestre, svi želimo da budemo uglašano kamenje koje će se uzidati u Božiji hram i verujemo da to i jesmo. Međutim, postoji opasnost da postanemo ponosni na mesto koje zauzimamo u tom Hramu –ponosni na svoje talente, svoju diplomu, govornički dar, broj ljudi kojima smo govorili o Hristu, na svoje materijalno bogatstvo...; postoji opasnost da usred Šatora od sastanka, usred Crkve Božije, podižemo neku svoju vavilonsku kulu tj. da umesto da stičemo Bogu ime, mi želimo da steknemo sebi ime.

Zato braćo i sestre »*I sve što god činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima*«. (Kološanima 3,23) Amin.

22. avgust 2015.

8. KIP SLOBODE

Na samom ulasku u njujoršku luku, na Ostrvu slobode, uzdiže se preko 46 m visoka Statua slobode. Indijanci su ovo ostrvo zvali Malo ostrvo, a Isak Bedlo, koji je kupio ovo ostrvo nazvao ga je Ostrvo ljubavi. Godine 1871. vajar Auguste Bartoldi posetio je Ameriku i izabrao ovo ostrvo da tu postavi svoju statuu slobode, koja je trebalo da bude poklon francuskog naroda Americi povodom stogodišnjice američke nezavisnosti 1886. godine. Njena konstrukcija započeta je 1875. a dovršena u junu 1884. godine. Za njenu izgradnju potrošeno je 81.300kg bakra i 113.400 kg čelika. (Za čeličnu konstrukciju bio je zadužen poznati Gustav Ajfel.) Statua je ukupno teška 225 tona. Žena koja je predstavljena statuom u levoj ruci drži zapaljenu baklju, a u desnoj knjigu; kruna ima 25 prozora i 7 šiljaka koji simbolizuju sedam okeana sveta. Vajareva namera je bila da njegovo delo bude veliki i impresivan simbol ljudske slobode. Ono je to svakako i bilo za milione imigranata koji su došli u Ameriku u XIX veku u potrazi za slobodom i ispunjenjem svojih snova.

»Pre nego svet postade«, »pre svake stvari«, veliki Skulptor univerzuma stvorio je idejni plan za nešto drugačiju i spolja ne tako impresivnu statuu slobode. To nije bila unikatna građevina, već običan drveni krst pored kojeg su bila podignuta još dva takva krsta. No, na tom središnjem krstu nije visila »bakarna zmija«, već Jedinorodni Božiji Sin, Stvoritelj svemira. Ni gram bakra, ni gram čelika, već skupocena krv Darodavca života! Ne dijadema sa sedam šiljaka, već trnova kruna sa bezbroj šiljaka koji su se zarivali u Spasiteljevo lice! To je bio način na koji nam je večni Bog poklonio nezavisnost, SLOBODU od greha!

Na golgotском brežuljku, tom »ostrvu ljubavi i slobode«, krsta više nema, ali Onaj koji je visio na njemu otišao je na Nebo, moli se za nas i jedva čeka da ponovo dođe i povede nas sa sobom. Raspeti Spasitelj na krstu Golgote, ta neobična Statua slobode, i danas zrači svetlošću koja poput »zapaljene baklje« osvetljava put milionima »imigranata« koji putuju u nebeski Hanan.

»Imajući, dakle, SLOBODU, braćo, ulaziti u Svetinju krvlju Isusa Hrista, putem novijem i živijem, koji nam je obnovio...tijelom svojijem...Da pristupimo, dakle, SLOBODNO prijestolu blagodat, da primimo milost i nađemo blagodat...« (Jevrejima 10,19.20; 4,18) Amin.

29. avgust 2015.

9. ISUS – HLEB ŽIVOTA

Jutro je, grad se budi, život počinje da teče; na ulicama hiljade ljudi – hiljade zasebnih, neponovljivih jedinki, a ipak, svi imamo istu zajedničku naviku. Koja je to navika? Da li ste zapazili da svi ljudi ujutru prvo odlaze u prodavnicu i da se u korpama i kesama svih nas nalazi jedna ista namirnica – HLEB. Manje-više svi narodi na ovoj planeti, bez obzira na razlike i osobenosti njihovih »nacionalnih kuhinja«, imaju hleb u svom jelovniku. Bez hleba se, jednostavno, ne može zamisliti obrok, ne može se zamisliti dan.

Tako je i kušač na početku prišao izgladnelom Isusu i rekao Mu: »Ako si Sin Božij, reci da kamenje ovo hljebovi postanu«, na šta mu je Isus odgovorio: »*Pisano je: 'ne živi čovjek o samom hljebu, no o svakoj reči koja izlazi iz usta Božijih'.*« (Matej 4,3.4)

Hleb, odnosno telesna hrana potrebna je za održavanje našeg fizičkog života, ali postoji jedan Hleb koji je, kako kaže Isus, važniji od telesne hrane, Hleb koji utoljava glad naše duše, koji je potreban za održavanje našeg duhovnog i zadobijanje večnog života.

Isus je rekao: »Ja sam Hljev života... Ja sam Hljev živi koji siđe s Neba; koji jede *od ovoga Hljeba živeće vavek; i Hljev koji ću Ja dati tijelo je moje, koje ću dati za život svijeta.*« (Jovan 6,48.51)

Da li mi, posmatrajući te ljude u prodavnicu, možda naše prve komšije, osećamo neodoljivu potrebu da im kažemo da postoji jedan Hleb od koga se nikada ne gladni, da podelimo s njima »Hljev istiniti s Neba« da »vavijek žive«? Kao što je nekada rekao učenicima, kada je trebalo nahraniti veliko mnoštvo ljudi: »Podajte im vi neka jedu«, Isus govori i nama danas da i mi zadovoljavamo kako telesne tako i duhovne potrebe ljudi koji žive oko nas.

Zato draga braćo i sestre, jedimo i mi svakog dana ovaj Hleb, považimo se sa Hristom u molitvi i proučavanju Božije reči, i imaćemo i želju i sposobnost da nahranimo veliko mnoštvo duhovno gladnih ljudi koji iscrpljeni i umorni lutaju kroz život. Amin.

5. septembar 2015.

10. RASTENJE U HRISTU – DOSTIZANJE SAVRŠENSTVA

»I Gospod reče Mojsiju govoreći: reci sinovima Izrailjevima... neka Mi načine svetinju, da među njima nastavam; kao što ću ti pokazati sliku od šatora i sliku od svih stvari njegovih, tako da načinite...I gledaj, te načini sve ovo po slici koja ti je pokazana na gori.« (2. Mojsijeva 25,1.2 8.9.40)

Tako je Izrailjski narod od dobrovoljnih priloga načinio Božije prebivalište, vodeći računa da ni u najsitnijem detalju ne bude nikakvo odstupanje. Spoljašnji izgled Šatora od sastanka nije bio naročito privlačan, ali je zato njegova unutrašnjost odisala neopisivom lepotom.

Jevrejski Šator od sastanka bio je simbol Hrišćanske crkve, a svako od nas ovde – i kao zajednica i kao pojedinci – u izvesnom smislu predstavlja Božiju crkvu. Sam Isus je rekao: *»...Ko ima ljubav k Meni, držaće Riječ Moju; i Otac Moj imaće ljubav k njemu: i k njemu ćemo doći i u njega ćemo se staniti.«* (Jovan 14,23) Apostol Pavle u poslanici Korinćanima kaže: *»Ili ne znate da su tjelesa vaša crkva Svetog Duha koji živi u vama, kojega imate od Boga, i nijeste svoji? Jer ste kupljeni skupo. Proslavite, dakle, Boga u tjelesima svojim i u dušama svojijem, što je Božije.«* (1. Korinćanima 6,19.20)

Bog želi da naše srce, um i telo, celo naše biće bude hram Svetog Duha. I kao što su se prilikom izgradnje Šatora od sastanka, Izrailjci strogo pridržavali uputstava koja je Bog Mojsiju prikazao u viđenju na gori, tako i mi treba da se pridržavamo svih Njegovih uputstava prilikom izgradnje, kako naše duhovne tako i fizičke građevine. Samo ako u celosti budemo poštovali Božiji zakon i ako se u potpunosti budemo pridržavali načela zdravstvene reforme, naša građevina biće čvrsta i izdržljiva, kada naiđu snažne oluje u našem životu. *»Gospod sam bira svoja oruđa, i svakoga dana im u različitim okolnostima pruža priliku da se dokažu u Njegovom velikom delu... da bi u saradnji sa Njim, mogli postići savršenstvo... Oni koji žele da budu Božji saradnici moraju se truditi da svaki organ svoga tela i svaku sposobnost svoga uma dovedu do savršenstva.«* (Elen Vajt, *Pouke velikog Učitelja* str., 329. original) Savršenstvo karaktera

nije lako postići. Zapamtite, »pobediti ne možete samo onda ako to i ne želite«, a svi mi, naravno, želimo da pobedimo. Prema tome, to i možemo postići! Amin.

12. septembar 2015.

11. JEDINSTVO

»Svet je pun oluja, rata i nesloge. Međutim, pod jednim poglavarem – papskom silom – ljudi će se ujediniti da bi se usprotivili Bogu u liku Njegovih svedoka. To jedinstvo učvrstiće veliki otpadnik.« Ovo je zapisala sestra Vajt davne 1902. godine, a citat se nalazi u 7. svesci Svedočanstava na 182. strani. U Svedočanstvima za propovednike i evanđeoske radnike na 37. strani piše: »Ceo svet biće ispunjen neprijateljstvom prema adventističkim hrišćanima, zato što neće hteti da se poklone papstvu i svetkuju nedelju, ustanovu te protivhrišćanske sile.«

Šta Sveto pismo kaže o tome? *»Sastaše se carevi zemaljski, i knezovi se sabraše ujedno na Gospoda i na Hrista Njegova... Ovi jednu volju imaju, i silu i oblast svoju daće zveri. Ovi će se pobiti s Jagnjetom, i Jagnje će ih pobediti, jer je Gospodar nad gospodarima i Car nad carevima; i koji su s Njim, ono su pozvani i izabrani i vjerni«* (Dela 4, 26; Otkrivenje 17,13,14)

Braćo i sestre, dok se približavamo poslednjoj krizi, od životne je važnosti da među nama, kao Božjim oruđima, vladaju sklad i sloga. Kada je prvi mučenik Stefan u svojoj propovedi počeo da govori o onome što njegovim sunarodnicima nije godilo, »oni povikavši iza glasa zatiskivahu uši svoje, i navališe jednodušno na nj«. (Dela 7,57) Koliko složniji i jednodušniji treba da budemo mi koji imamo isti uzvišeni cilj – spasavanje izgubljenih duša! Taktika koju neprijatelj koristi da bi lakše savladao svog protivnika, a koja se mnogo puta pokazala kao veoma uspešna, jeste izazivanje unutrašnjeg razdora. Isto tako, neprijatelj će nas lakše savladati u našoj ličnoj borbi, pa tako i u našim najširim ciljevima kao Božje, ako budemo razjedinjeni, ako među nama budu »zavisti i svađe i nesloge«. (Kako kaže apostol Pavle u 1. Korinćanima 3,3)

Braćo i sestre, razrešavajmo sukobe po biblijskim principima, postupajmo prema drugima onako kako bismo želeli da se sa nama

samima postupa. »Molim vas dakle ja sužanj u Gospodu, da se vladate kao što prilikuje vašemu zvanju u koje ste pozvani, sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi, stajući se držati jedinstvo Duha u svezi mira; jedno tijelo, jedan duh, kao što ste i pozvani u jednom nadu zvanja svojega. Jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac sviiju, koji je nad svima, i kroza sve, i u svima nama.« (Efescima 4,1-6) Amin.

19. septembar 2015.

12. KAKO DA SE BORIMO SA PADOVIMA?

Modna industrija je razvijena u celom svetu i ima ogroman uticaj na život savremenog čoveka, i to toliki da je čak nazivaju 'religijom' novog doba. Modni dizajneri za svaku sezonu lansiraju nove kolekcije, a često se dešava da neki modni trendovi ponovo uđu u modu posle izvesnog vremena. Tako su, recimo, pre nekoliko godina, 60-te bile ponovo u modi, pa su se mnogi odevni predmeti iz bakinih škri-nja i tavana mogli ponovo videti na ulicama.

U Bibliji ćemo često naići na stihove gde se odeća i oblačenje spominju u svom simboličnom značenju. U Kološanima 3,9.10. piše: »Svucite staroga čovjeka s djelima njegovijem, i obucite novoga, koji se obnavlja za poznanje, po obličju Onoga koji ga je sazdao.« Iako se, kao što vidimo, moda ponekad »vraća«, kada jednom »svučemo starog čoveka«, više nikada ne bi trebalo ponovo da ga obučemo. Međutim, svi smo iskusili da taj »stari čovek« ne stoji uvek lepo i uredno složen skupljajući prašinu u škrinjama i na tavanima našeg bića, kao što je slučaj sa odećom naših baka.

S vremena na vreme ponovo učinimo neki »stari« greh ili se možda uporno mučimo sa nekim karakternim manama. Želimo da budemo pravi hrišćani, svakog dana donosimo odluku da ćemo biti bolji, ali su te naše odluke slične kulama od peska; pokušavamo, ali ne uspevamo da nadgledamo svoje misli, pobude i osećanja. U očajanju gubimo poverenje u sopstveno poštenje i mislimo da Bog ne može da nas prihvati. Kako rešiti ovaj problem? Sestra Vajt u knjizi *Put Hristu* (na 47. i 48. strani) kaže: »Ali nije potrebno da očajavate. Ono što je potreno da shvatite je stvarna moć volje. To je sila koja upravlja čovekovom prirodom, snaga odluke ili izbora. Sve za-

visi od pravilnog delovanja volje... Svoja srca ne možete promeniti, Bogu ne možete sami predati osećanja srca; ali možete odlučiti da Mu služite! Vi Mu možete predati svoju volju; On će tada delovati u vama da hoćete i činite u skladu sa Njegovom voljom... Pravilnim vežbanjem volje u vašem životu, može nastupiti potpuna promena. Pokoravajući svoju volju Hristu, sjedinjujete se sa silom koja je iznad svih poglavarstava i sila. Odozgo ćete dobiti silu, da se nepokolebljivo držite, i tako trajnim predanjem Bogu postaćete osposobljeni da živite novim životom, upravo životom vere.« Amin.

26. septembar 2015.

13. SVI SMO SAVREMENE VARAVE – RAZMIŠLJAJMO O OTKUPLJENJU!

U Hristovo vreme bio je običaj da se na praznik Pashe oslobodi jedan zatvorenik. Iako je ovaj običaj bio neznabožačkog porekla, iako u njemu nije bilo ni trunke pravičnosti, Jevreji su ga veoma ceniili. U vreme kada je Isus bio optužen, rimske vlasti držale su jednog zatvorenika osuđenog na smrt koji se zvao Varava. Pod plaštom verskog oduševljenja ovaj čovek bio je okoreli zlikovac, sklon pobuni i nasilju. Izdavao se za Mesiju tvrdeći da ima vlast da na svetu uspostavi nov poredak. »Činio je čudesna dela sotonskom silom, stekao je u narodu mnogo pristalica i izazivao pobune protiv rimske vlasti.« (Čežnja vekova 733. original)

»A trebaše o svakom prazniku Pashe da im pusti po jednoga sužnja. Ali narod sav povika govoreći: Uzmi ovoga, a pusti nam Varavu...I Pilat presudi da bude kao što oni ištu. I pusti onoga što iskahu, koji bješe bačen u tamnicu za bunu i za krv; a Isusa ostavi na njihovu volju.« (Luka 23,17.18.24.25)

Da li možete da zamislite kakvu sreću je osetio Varava u tom trenutku?! Nebo koje je do juče gledao kroz zatvorske rešetke, sada je opet bilo čisto i plavo. Da li možete da zamislite sa kakvim olakšanjem je posmatrao kako se neko drugi muči na krstu na kojem je trebalo da bude on?!

Braćo i sestre, taj krst nije bio predviđen samo za Varavu, već za sve te ljude koji »jednako navaljivahu s velikom vikom, i iskahu da se

On razapne«; i ne samo za njih, već za svakoga od nas ovde, za ceo ljudski rod! Mi možda nismo krivi za »bunu« i za »krv« kao Varava, ali svi mi »sagriješismo i izgubismo slavu Božiju«. Umesto natpisa »Isus Nazarećanin car Judejski« ili »Varava razbojnik i krvnik« trebalo je da stoji ime svakoga od nas pojedinačno, zato braćo i sestre, razmišljajmo svakoga dana duboko o Golgoti i Božjem slavnom delu otkupljenja. Razmišljajmo o rečima zapisanim u Čeznji vekova na 12. strani : »Sa Hristom se postupalo onako kako mi zaslužujemo, da bi se sa nama postupalo kako On zaslužuje. On je bio osuđen zbog naših greha, u kojima nije imao udela, da bismo mi mogli biti opravdani Njegovom pravdom u kojoj nemamo udela. Pretrpeo je smrt koja je bila naša, da bismo mogli primiti život koji je bio Njegov. 'Ranom njegovom mi se iscelismo'.« Amin.